

РЕШЕНИЕ

№ 226

гр. Свиленград, 06.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря В.ЕНА В. К.
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20235620200653 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление /НП/ №***** от 27.09.2023 година** на **ВПД Началник на група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград**, с което на **А. Х. К.** с ЕГН ***** от гр.Свиленград, ***** за нарушение на чл.103 от ЗДвП на основание чл.175,ал.1,т.4 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **1 месец** , за нарушение на чл.150 от ЗДвП на основание чл.177,ал.1,т.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100лева** и за нарушение на чл.147,ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**.

Жалбоподателят **А. Х. К.** в законопредвидения срок обжалва горецитираното НП,което счита за неправилно и незаконно съобразно, като в жалбата си до съда оспорва ,че е извършил нарушения, предмет на обжалваното НП. Отделно от това счита ,че е налице маловажен случай. Моли съда за пълна отмяна на обжалвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован , се явява лично и с **адв.К.**,която поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Предоставя писмени бележки,в които подробно излага доводи за отмяна на обжалваното НП . Претендира присъждане на направените по делото разноски,за което прилага списък на същите.

В съдебната фаза ангажира гласни и писмени доказателства.

Административнонаказващият орган/АНО/- **ВПД Началник на група**

към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград , не изпраща представител и не взема становище.

Страна **Районна прокуратура – Хасково,ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото, както и от свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели-В. Н. А. и Х. Я. Я. се установява, че на **05.09.2023 година** свидетелят В. Н. А. и колегата му Х. Я. Я., служители към РУ Свиленград, към ОД на МВР Хасково / в сектор Охранителна полиция / около **02,10-02,20 часа** в гр.Свиленград на ул.Цар Симеон Велики на кръстовището с ул.Х. Шишманов изпълнявали служебните си задължения ,когато същите забелязали движещ се лек автомобил марка ***** с рег.№ ***** ,който се движел в посока ул.Генерал Скобелев, но тъй като леките гуми на МПС превъртели,полицейските служители приели,че водача изпълнява рискова маневра, при което свидетелят В. Н. А. ,който в този момент с колегата си бил в патрулния автомобил подал звуков и светлинен сигнал за спиране.

Въпреки подадения сигнал, водачът на лекия автомобил не намалил скоростта и не спрял на указаното от свидетеля място,а увеличил скоростта и продължил движението си в посока ул.Генерал Скобелев.

Тъй като автомобилът не спрял на указания светлинен и звуков сигнал и след преследване в града около 10-15 минути, двамата полицейски служители са обадили в дежурната на РУ Свиленград, който им разпоредил да продължат да следват водача, като в тяхна подкрепа ще изпратят и друг автопатрул за спиране и установяване на водача.

Около 02,35 часа полицейските служители успели да спрат водача на лекия автомобил на улица доктор Ст.Дочков на кръстовището с ул.23-ти септември.

Полицейските служители установили, че водач на лекия автомобил бил жалбоподателя, а автомобилът е собственост на Н.Н.К., като в автомобила пътували и други лица.

След приключване на проверката ,при която било установено, че лекия автомобил не бил преминал технически преглед, а водачът не могъл да представи СУ на МПС, св. В. Н. А. съставил в присъствието на колегата му Х. Я. Я. -свидетел при установяване на нарушението акт за установяване на административно нарушение в присъствието на жалбоподателя, който АУАН му бил прочетен и връчен срещу подпис.

В АУАН жалбоподателя вписал , че няма възражения по така съставения срещу него акт .

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

Въз основа на Акта е издадено обжалваното НП.

Както в Акта, така и в обжалваното НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл.103 от ЗДвП, като на основание чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100лева** и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от **1 месец**, за нарушение на чл.150 от ЗДвП на основание чл.177, ал.1, т.2 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100лева** и за нарушение на чл.147, ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**.

Видно от Заповед №1253з-160 от 30.05.2022 година на ВПД Директор на ОД на МВР Хасково, същият определя държавните служители от МВР, които да извършват контролна и административно наказателна дейност по ЗДвП.

Приложена е и Заповед №2723-1756/14.06.2023г. на ВПД Директор на ОД на МВР Хасково, съгласно която актосъставителят е преназначен от РУ Ивайловград в РУ Свиленград в група Охранителна полиция.

Налична по АНПр е и справка за нарушител водач, видно от която същият е издържал изпит за правоспособност на 30.08.2023г. ,за което има издадено СУМПС №***** ,което е валидно до 08.09.2033г. и справка относно собствеността на процесното МПС,от която се установява,че процесното МПС е собствено на св.Н.Н.К...

Видно от Декларация за семейно,материално и имотно състояние от 30.11.2023г. се установява,че жалбоподателя е ученик,не работи и не притежава движимо или недвижимо имущество на свое име.

По делото по искане от страна на жалбоподателя бяха допуснати и разпитани в качеството на свидетел –Н.Н.К., която твърди,че действително на посочената в НП дата и час жалбоподателя е управлявал собственото й МПС,като същият бил задържан в РУ Свиленград . Сочи,че същият бил издържал изпита и бил със съзнанието ,че е правоспособен водач,тъй като незабавно след изпита е подал документи за издаване на СУМПС с бърза поръчка,за която бил със съзнание,че документа ще му бъде издаден за срок от няколко дни,а когато отишли с баща му в полицията и след пускането на сина им,установила,че същият бил много уплашен,тъй като не предполагал,че ще има проблеми във връзка със СУМПС.

Изложената по-горе фактическа обстановка, се установява от приобщените по делото свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели В. Н. А. , Х. Я. Я. и Н.Н.К., така също и от приетите писмени доказателства – Заповед №1253з-160 от 30.05.2022 година на ВПД Директор на ОД на МВР Хасково, Заповед №2723-1756/14.06.2023г. на ВПД Директор на ОД на МВР Хасково справка за нарушител/ водач, докладна записка с рег.***** , справка за собствеността на процесното МПС,ДСМИС , както и АУАН и НП,последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр. чл.84 ЗАНН.

Съдът възприе и кредитира показанията на разпитаните свидетели В. Н. А. и Х. Я. Я., доколкото същите са дадени от длъжностни лица, възприели ставащото в рамките на служебните им задължения, като вниманието им е било насочено именно към тези правно релевантни обстоятелства. Налице е последователност, логичност и безпротиворечивост на тези показания, същите съответстват на приетите като доказателства писмени документи, поради което и съдът ги възприе и кредитира.

Кредитираха се с доверие и показанията на св.К., доколкото нейните показания не противоречат на останалия събран по делото доказателствен материал и установяват обстоятелството, че тя е собственик на процесното МПС, управлявано от жалбоподателя, както и че същият е издържал изпита за правоспособност и е подал документи за издаване на СУМПС, като е бил със съзнание, че е правоспособен водач, доколкото е подал бърза поръчка за издаване на документа.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНПр и тези представени по делото, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспори от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях.

Материалната компетентност на издателя на НП – **ВПД Началник на група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград**, не се оспорва по делото, последната и се доказва от приетата по делото Заповед №1253з-160 от 30.05.2022 година на ВПД Директор на ОД на МВР Хасково, с която на определен кръг длъжностни лица наказващия орган по закон надлежно е делегирал правомощия да издават НП за нарушения по ЗДвП, в кръга от които изрично визирана е и тази длъжност, в рамките на териториалната ѝ компетентност – обслужваната територия.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 пр.1 от ЗАНН и при отрицателните предпоставки на разпоредбата на чл. 79б, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН, а именно неплащане на наложената глоба - 80 на сто от нейния размер в 14 дневен срок от връчване на наказателното постановление .

Разгледана по същество, жалбата се явява **основателна** по следните съображения:

Относно нарушението визирано по пункт 1-ви от обжалваното НП

Съгласно разпоредбата на чл. 103 от ЗДвП, при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

Разпоредбата на чл. 103 от ЗДвП не съдържа конкретизация на понятието "подаден сигнал за спиране", поради което тази разпоредба препраща към разпоредбата на чл. 170, ал. 3 от ЗДвП.

Последната задължава контролният орган да подаде своевременно ясен сигнал за спиране със стоп-палка, при който за водача на ППС да е оформено убеждението, че този своевременно подаден ясен сигнал за спиране е предназначен за него, след което следва задължението да спре най-вдясно на пътното платно или на посоченото от контролния орган място.

През нощта сигналът за спиране може да бъде подаден и с описваща полукръг червена светлина, като униформен полицаи може да спира пътните превозни средства и чрез подаване на сигнал само с ръка.

Сигнал за спиране може да бъде подаден и от движещ се полицейски автомобил или мотоциклет. Тоест, за да е осъществен съставът на нарушение по чл. 103 от ЗДвП, следва да е подаден своевременно и ясен сигнал за спиране от контролен орган, който да е предназначен за конкретния водач на ППС, като въпреки възприетия сигнал водачът да не е изпълнил задължението си да спре плавно в най-дясната част на пътното платно или на посочено от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания.

В случая от събраните по делото доказателства не се установява да е подаден своевременно ясен сигнал за спиране със стоп – палка, съгласно чл. 170, ал. 3 от ЗДвП, включително от движещ се полицейски автомобил. Звуковият и светлинен сигнал не са сред предвидените възможни варианти за спиране от контролния орган, тъй като звуковият сигнал не сочи, че водачът на конкретно ППС следва да намали скоростта и да спре на указано място. Светлинният сигнал не може да удостовери задължение за водач на ППС да спре за проверка - този вид сигнал означава, че е в действие специален автомобил, което задължава другите водачи на ППС да се отбият и да създадат условия за преминаване на този автомобил със специален режим на движение. Следователно подаването на светлинен и звуков сигнал от автомобил със специален режим на движение не може да бъде приравнено на сигнал за спиране по смисъла на ЗДвП. По делото безспорно е установено, че по никакъв друг начин на жалбоподателя не е подаван сигнал за спиране от полицейските служители.

Съгласно действащата правна уредба, подаването на светлинен и звуков сигнал обозначава полицейският автомобил като автомобил със специален режим на движение. При подаване на такъв сигнал възникват задължения за останалите водачи за осигуряване на безпрепятствено преминаване на автомобила със специален режим на движение (чл. 104, ал. 1 от ЗДвП), възникване на задължение за пешеходците да освободят платното за движение (чл. 115, ал. 2 от ЗДвП). Всички тези задължения са различни от тези, възникващи при подаден сигнал за спиране по чл. 103 от ЗДвП. С оглед на това подаването на светлинен и звуков сигнал от автомобил със специален

режим на движение не може да бъде приравнено на сигнал за спиране по смисъла на ЗДвП.

Нещо повече - съгласно чл. 207, изр. последно от Правилника за прилагане на ЗДвП, сигнал за спиране от движещ се полицейски автомобил се подава чрез постоянно светещ или мигащ надпис "Полиция-Спри!". По аргумент за противното подаването на светлинен и звуков сигнал от движещ се полицейски автомобил за обозначаване на специалния режим на движение не съставлява сигнал за спиране и не вменява задължение на водача за това.

В тази връзка следва да се има предвид, че в случай на ангажирана административнонаказателна отговорност за нарушение по чл. 103 от ЗДвП, при изложено изрично възражение, че сигналът е бил неясен и са налице съмнения за неговото правилно възприемане от нарушителя, какъвто е настоящият случай, то в тежест на административнонаказващия орган е при условията на пълно и главно доказване да установи: точното място на извършване на нарушението, точното място на позициониране на контролните органи и дали те са били видими, пътната обстановка при подаване на сигнала за спиране, и че от горепосочените обстоятелства може да се направи несъмнен извод, че водачът е възприел сигнала, възприел е, че този сигнал се отнася до него, както и посоченото място за спиране.

Доказването може да стане или като в АУАН се опишат подробно тези обстоятелства и се ползва презумптивното доказателствено значение на АУАН или като актосъставителят, съответно други свидетели ги установят по несъмнен начин при разпита им в съдебно заседание. В случая, от една страна, в документите от административнонаказателната преписка подробно описание на посочените обстоятелства липсва, а, от друга, анализът на показанията на свидетелите не обосновава извода, че подаденият сигнал е бил достатъчно ясен и недвусмислен, за да бъде възприет като такъв от страна на водача. Доколкото възприемането от водача на ППС на подадения сигнал, като такъв за спиране, се явява съществен елемент от състава на нарушението по чл. 103 от ЗДвП, то наличието му следва да бъде установено по категоричен и безспорен начин в процеса, за което носител на доказателствената тежест е административнонаказващият орган. В случая нито един от разпитаните свидетели не посочи кой и как е подал сигнала за спиране, като и нито един от тях не е установи дали подаденият сигнал е бил възприет от жалбоподателя или не. В този смисъл от страна на наказващия орган не е проявена необходимата процесуална активност, респективно не са представени надлежни доказателства, които да опровергават възраженията на жалбоподателя.

Съгласно чл. 6 и чл. 7 от ЗАНН, административнонаказателната отговорност на дееца може да бъде ангажирана, само ако деянието е извършено виновно - умишлено или непредпазливо.

Съгласно препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН, в административнонаказателния процес се прилагат общите правила на

наказателния процес за презумпция за невиновност, разпределение на доказателствената тежест, която лежи върху наказвания субект и забрана за осъждане, само заради това, че нарушителят не е доказал възразенията си.

Предвид изложеното по-горе, неспирането на жалбоподателя при подадения светлинен и звуков сигнал от движещия се полицейски автомобил, не може да бъде квалифицирано като отказ да се изпълни нареждане за спиране, подадено от орган за контрол и регулиране на движението, поради което следва да се приеме, че нарушението по чл. 103 от ЗДвП не е доказано нито от обективна, нито от субективна страна, съответно ангажирането на административно наказателната отговорност на жалбоподателя на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП за нарушение на горната разпоредба, се явява незаконосъобразно и обжалваното НП в тази му част следва да бъде отменено /в тази насока е и практиката на АС Хасково- Решение № 374 от 22.05.2023 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 179/2023 г. и Решение № 141 от 28.02.2023 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 1202/2022 г. и други/.

Относно нарушението визирано по пункт 2-ри от обжалваното НП

Жалбоподателят е санкциониран на основание чл. 177, ал.1, т.2 от ЗДвП - Закон за движението по пътищата (към датата на извършване на нарушението и издаване на обжалвания акт-"Наказва се с глоба от 100 до 300 лв. който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, без да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е загубил правоспособност по реда на чл. 157, ал. 4, или след като свидетелството му за управление на моторно превозно средство е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, или е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

Съгласно чл.150 от ЗДвП -всяко пътно превозно средство, което участва в движението по пътищата, отворени за обществено ползване, трябва да се управлява от правоспособен водач, освен когато превозното средство е индивидуално електрическо превозно средство или превозното средство е учебно и се управлява от кандидат за придобиване на правоспособност за управление на моторно превозно средство по време на обучението му по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 3 и при провеждането на изпита за придобиване на правоспособността по реда на наредбата по чл. 152, ал. 1, т. 4.

Вменено на жалбоподателя е нарушение по чл. 150 от ЗДвП, консумиращо административно наказателен състав, с квалификация по чл. 177, ал. 1, т. 2, предложение първо от ЗДвП, а именно хипотезата – управление на МПС без да притежава СУ на МПС, като АНО е приел, че лицето - водач е неправооспособен. Така направения извод, според решаващия Съдебен състав е неправилен и незаконосъобразен.

С разпоредбата на чл. 150 от ЗДвП се установява императивно изискване, предвиждащо участващите в движението пътни превозни средства да се

управляват единствено от правоспособни водачи.

Разрешаването на настоящия правен спор, се свежда до преценката правоспособен ли е бил водачът **А. Х. К.** или не, към релевантната дата на проверката/05.09.2023г./, или се касае само до фактическо, обективното отсъствие на СУ на МПС у него, в този момент.

От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение.

В случая свидетелите – полицейски служители са категорични, че именно **А. Х. К.** е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като той е спрял за проверка и той е бил на шофьорското място и на него е съставен АУАН, при което той не е възразил. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административно-наказателната отговорност.

От приобщената по делото справка за нарушител / водач, се установява, че жалбоподателя е издържал изпит за правоспособност на **30.08.2023г.**, за което има издадено **СУМПС №******* на **08.09.2023г.**, което е валидно до 08.09.2033г., т.е. към датата на констатиране на нарушението/05.09.2023г./ същият е бил все още неправопособен водач по следните съображения:

По своята правна същност правоспособността да се управлява моторно превозно средство представлява признато от държавата право да се извършва дейността по управление на моторно превозно средство. Признаването на това право държавата е поставила в зависимост от две групи изисквания: 1. съвкупност от знания, умения и поведение, които позволяват управление на моторното превозно средство и 2. физическа и психическа годност за управление на моторно превозно средство. Двете изисквания трябва да са налице кумулативно както към момента на първоначалното признаване на правоспособността, така и по време на нейното упражняване. Липсата на което и да е от изискванията води до липса на правоспособност.

За установяване наличието на двете изисквания законодателят е създал специален ред - изпит пред оторизиран от държавата правен субект за проверка на знанията, уменията и поведението, и медицински преглед от компетентно медицинско лице.

Проверката на знанията, уменията и поведението на лицето чрез полагане на съответния изпит, се извършва при първоначалното признаване на правоспособността. Законодателят е приел, че придобитите знания, умения и поведение не се нуждаят от последваща проверка, освен в случаите, когато водачът е извършвал управлението на МПС в нарушение на установените правила, довели до загубване на правоспособността си. За разлика от установените при първоначалното признаване на правоспособността знания, умения и поведение, установената при първоначалното признаване на

правоспособността физическа годност има срок на валидност т.е не е налице законова презумпция за физическа годност на водача.

Съгласно чл.15, ал.2 от Наредба I-157 от 01.10.2002г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, при подмяната на СУМПС вкл. при изтичане на срока за валидност, водачът представя карта за оценка на физическата годност – т.е физическата годност следва да бъде проверена и само ако е налице доказано съответствие на установените медицински изисквания, лицето придобива право да управлява моторно превозно средство за следващия период.

За да управлява МПС водачът трябва да притежава СУМПС /чл.150а, ал.1 от ЗДвП/, което се издава от органите на МВР при наличието на предвидените в закона условия (чл.151 и чл.152 от ЗДвП) и удостоверява правоспособността на водача, т. е. удостоверява, че посоченото в СУМПС лице има право да управлява МПС от съответната категория.

По аргумент от разпоредбите на чл.3, ал.3 и чл.50, ал.1 и ал.2 от ЗБЛД, свидетелството за управление на моторно превозно средство има две удостоверителни функции – от една страна е индивидуален удостоверителен документ за правоспособност за управление на моторно превозно средство и същевременно с това е и идентификационен документ за самоличност на българските граждани на територията на Република България.

С оглед на легалната дефиниция по чл.3, ал.3 и чл.50, ал.1 от ЗБЛД, свидетелството за управление на моторно превозно средство е официален свидетелстващ документ, който с обвързваща материална доказателствена сила установява и удостоверява релевантния факт - правоспособността на лицето, на което е издадено СУМПС, да управлява моторно превозно средство от съответната категория.

Съгласно изрична норма на чл.51 от ЗБЛД, свидетелството за управление на моторно превозно средство е удостоверителен документ със законово определен срок на валидност – пет, съотв. десет години.

Законодателят е приел, че в рамките на човешкия живот настъпват обективни и субективни факти и обстоятелства, които имат въздействие върху признатата от правото способност на съответния правен субект да управлява моторно превозно средство. С оглед на което нормативно е предвидено, че се признава правото да се управлява моторно превозно средство само за определения в закона срок; регламентирани са факти, наличието на които води до предсрочно прекратяване на това право и е установена възможност правото на управление на моторно превозно средство да бъде продължено, което обаче не става автоматично, а при наличието на определени условия, доказването на които става по нормативно предвиден ред и е в тежест на правоимащия.

В контекста на действащата нормативна регламентация може да се направи извод, че правото на управление на моторно превозно средство е

срочно право. Срочността на правото е отразена в официалния удостоверяващ правото документ - свидетелството за управление на моторно превозно средство. След изтичането на срока, за който държавата е признала на съответното лице правото да управлява моторно превозно средство и съотв. за който срок свидетелството за управление на моторно превозно средство удостоверява по официален начин съществуването на правото, следва да се счита, че правото на управление на моторно превозно средство не съществува. По аргумент от разпоредбата на §1, т.2, б.3 от ЗБЛД, свидетелството за управление на МПС "с изтекъл срок на валидност", е нередовен български личен документ.

Следователно СУМПС, като официален документ, който удостоверява, че правото на правоуправление съществува за определен срок, с изтичането на този срок удостоверява единствено, че правото е съществувало в рамките на посочения период, като по аргумент на противното документът надлежно удостоверява и че след посочения в него срок правото на управление на моторно превозно средство не съществува.

Трайна е съдебната практика, че управляването на моторно превозно средство със СУМПС с изтекъл срок на валидност т.е със свидетелство за управление, което удостоверява изтекъл срок на право на управление, е равнозначно на липса на свидетелство за правоуправление и съответно на документ, удостоверяващ правоспособността за управление като качество на водача на МПС /Решение № 7071 от 27.05.2014г. по адм. дело № 337/ 2014г. по описа на ВАС; Решение № 223 от 09.01.2015г. по адм. дело № 3037/ 2014г. по описа на ВАС и др., както и практиката на ВКС по прилагането на чл.343в, ал.2 от НК/. Следователно по аргумент на противното дори и издържал изпита за правоспособност при липса на издадено СУМПС към датата на управление на МПС,следва да се приеме,че водачът не е правоспособен.

При това положение следва да се приеме,че същият е правилно санкциониран за извършено нарушение по чл.150 от ЗДвП.

Съгласно Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. на тълк. н. д. № 1/2005 г. на ВКС, преценката „маловажност на случая“ подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверка за законосъобразност на преценката на чл. 28 от ЗАНН. Тълкувателните решения са задължителни за органите на съдебната власт на основание чл. 130, ал. 2 от ЗСВ. Гореизложеното налага задължение за съда да провери дали са налице предпоставките на чл. 28 от ЗАНН.

В ЗАНН не са предвидени критерии за определяне кое деяние следва да се счита маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Но при определяне на наказанието, наказващия орган следва да изхожда от съвкупността от смекчаващите и отегчаващи вината обстоятелства, при които е извършено нарушението, подбудите на нарушителя и тежестта на деянието. Съгласно чл. 11 от ЗАНН по въпросите за вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, се прилагат разпоредбите на Общата част на

Наказателния кодекс, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго. По смисъла начл. 93, т. 9 от НК маловажен случай е този, при който извършеното с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение в обикновените случаи от съответния вид. Определяща е степента на обществена опасност на нарушението, стойността на вредите, кръга на засегнатите интереси, времетраенето на нарушението и значимостта на конкретно увредените отношения.

В случая са налице обстоятелства, обуславящи по-ниска степен на обществена опасност на конкретното нарушение в сравнение с обикновените нарушения по чл. 150 от ЗДвП. В процесният случай жалбоподателят е управлявал автомобила в ранния час на деня/02,10ч-02,35 ч./ когато е нямало почти никакво движение , както на ППС така и на граждани по улиците. В процесния случай от приложената по делото Справка за нарушител /водач става ясно, че същият е издържал изпита за провотспособност още на 30.08.2023г. и е подал документи за издаване на свидетелство за правоуправление,като е придобил категория „С“ и СУМПС на 08.09.2023г. За да извали такова той е снабдил с всичките необходими документи - Удостоверение за психологическа годност , Удостоверение за здравословно състояние на водача/кандидат за придобиване на правоспособност за управление на ППС , платил е необходимата такса за издаване на ППС, което е станало значително преди датата на нарушението.Безспорно е , че е положил съответния изпит на правоспособност слез завършен курс . От свидетелските показания на разпитаната по делото св.К. се установява,че същият е бил съзнание, че притежава СУ на МПС макар , че да не го е бил взел от службата на ОДМВР Хасково . Три дни след датата на деянието/05.09.23г./ е получил от Хасково СУ МПС. ОТ приобщената по делото Декларация за семейно и имотно състояние се установява,че жалбоподателя е навършил пълнолетие преди малко повече от месец он извършеното нарушение, същият е ученик , като поделото не се събрани доказателства за извършени от него противообществени прояви или престъпни посегателства. Не се събраха доказателства да са налице лоши характеристчни данни или да са налице извършени от него адм.нарушение,както и не се събраха доказателства за минали негови осъждания за извършени престъпления от общ характер. Отегчаващи отговорността обстоятелства, не се установиха.В този смисъл следва и че обществената опасност на така осъщественото административно нарушение е явно незначителна, доколкото от него не са причинени вреди и доколкото липсват данни за съзнателно и преднамерено намерение за противоправно поведение у дееца.

При това положение, т.е. установяването на извършено нарушение,което се явява маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН, в случая следва да се приеме, че Жалбата в тази ѝ част е основателна като се приложи разпоредбата на чл. 63, ал. 2, т. 2, вр.ал. 4 от ЗАНН като се отмени

НП и се предупреди нарушителят, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на Съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Относно нарушението визирано по пункт 3-ти от обжалваното НП

Съгласно сочената за нарушена в обжалваното НП разпоредба на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП предвижда, че регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета и пътните превозни средства, с които се извършват превози с атракционна цел, с изключение на пътните превозни средства на поделенията на въоръжените сили, и пътните превозни средства с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Условието и редът за извършване на прегледа на превозните средства, с изключение на самоходните машини, колесните трактори с максимална конструктивна скорост, ненадвишаваща 40 km/h, и ремаркетата, теглени от тях, се определят с наредба на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласувано с министъра на вътрешните работи. В зависимост от вида на автомобила и годината на производство са определени различна периодичност и начин на провеждане. Съгласно нарочната Наредба, ПС подлежат на ежегоден технически преглед. Като е установил липсата на извършен такъв поради липса на знак за извършен годишен технически преглед, административният орган е констатирал по същество нарушение на визираното в чл. 147, ал. 1 от ЗДвП задължение.

Сочената за нарушена разпоредба регламентира изискване за задължителен периодичен преглед на регистрираните МПС за проверка на техническата им изправност, без да вменява конкретно задължение на определено лице.

От сравнителното тълкуване на нормата на чл. 147, ал. 1 от ЗДП със санкционната разпоредба на чл. 181, т. 1 от ЗДвП, която предвижда административнонаказателна отговорност за собственика на МПС или длъжностно лице, което не го представи в законоустановения срок за технически преглед, следва изводът, че задължението е за собственика на лекия автомобил като следва да бъде установен от обективна страна срокът, до който е следвало да бъде представен за ГТП.

Нито в обстоятелствената част на АУАН, нито в тази на НП е отразено времето, в рамките на което жалбоподателят е следвало да представи управлявания от него лек автомобил за извършване на годишен преглед на техническата му изправност. Доколкото на жалбоподателя се вменява, че именно той е следвало да представи МПС на периодичен преглед за проверка на техническата му изправност, то АНО е следвало да посочи срока, в който жалбоподателят е следвало да стори това.

Аргумент в тази насока е и нормата на чл. 147, ал. 3 от ЗДП, която предвижда различен срок, в зависимост от датата на първоначалната

регистрация на автомобила (на третата и петата година от първоначалната регистрация на автомобилите като нови, след което - всяка година).

В наказателното постановление са посочени установените факти, дата и място на извършване на нарушението, но самото нарушение не е описано в пълнота, тъй като декларативно се сочи, че автомобилът не е представен на годишен технически преглед, без да е посочено в какъв срок, съответното крайната дата, на която е следвало да бъде представен.

Нормата на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН изисква в текста на НП да се опишат в пълнота обстоятелствата, на които се основава нарушението. След като на лицето се вменява, че управлява автомобил, непредставен в срок за технически преглед, от фактическа страна е било задължително да се посочи до кога е следвало конкретният автомобил да се представи за преглед. В случая е налице съществено процесуално нарушение допуснато в хода на административнонаказателното производство, което е ограничило правото на защита на наказаното лице, тъй като за жалбоподателя не е станало ясно срещу какви точно факти да се защитава. На практика той е в невъзможност в настоящото производство да обори тезата на наказващия орган, че автомобилът не е представен в срок за технически преглед, тъй като такъв срок изобщо не е посочен в мотивите на наказателното постановление.

При това положение не може да се приеме, че нарушението по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП е установено по категоричен начин, а изводът на АНО, че за същото на основание чл. 185 от ЗДвП следва да бъде ангажирана отговорността на жалбоподателя е несъответен на материалния закон.

Пропускът в тази насока е съществен, тъй като липсата на елемент от обективната страна на нарушението, възпрепятства правото на жалбоподателя да разбере в пълнота повдигнатото му административно обвинение и съответно-да организира защитата си по него.

Така, независимо установеното от фактическа страна, че управляваният от водача автомобил не бил преминал годишен технически преглед, НП следва да бъде отменено като незаконосъобразно издадено.

За пълнота на съдебният акт, следва да се посочи, че специалният състав на чл. 181, т. 1 от ЗДвП предвижда носене на административно-наказателна отговорност за собственика на МПС, който не го представи в законоустановения срок за технически преглед.

В настоящия случай, жалбоподателят не е собственик на автомобила/видно от справката за собственост, МПС е собственост на св.Н. К./, поради което и за същия не съществува задължение да го представя на технически преглед. Последното е важно и предвид обстоятелството, че за извършването на такъв технически преглед е необходимо представяне на определени документи, които притежават единствено собствениците на МПС.

Освен изложеното следва да се има предвид още, че нормата на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП не вменява конкретно задължение на определено лице, а регламентира, че регистрираните и теглените от тях ремаркета подлежат на

задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Предвид липсата на изрично предвидено в ЗДвП задължение за водач на МПС, на което не е собственик, да го представя на технически преглед, съдът намира, че е недопустимо на същия да се налага наказание по общата санкционна норма на чл. 185 от ЗДвП. Внимателния прочит на текста на чл. 147, ал. 1 от ЗДвП не дава отговор на въпроса чие е задължението да предостави МПС на технически преглед, като сравнителното тълкуване на тази диспозитивна правна норма със санкционната такава на чл. 181 от ЗДвП навежда на извода, че задължението по чл. 147 от ЗДвП е на собственика на автомобила. Лицето, посочено като нарушител в акта и НП, не отговаря на изискването да бъде извършител на административно нарушение по чл. 147, ал. 1 от ЗДвП, доколкото не е собственик на МПС.

Поради което съдът намира, че обжалваното наказателно постановление, в тази му част е постановено при неправилно приложение и на материалния закон и в тази му част наказателното постановление следва да бъде отменено като незаконосъобразно.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63 Д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателят за присъждане на разноски по делото се явява основателно и следва да бъде уважено, като на същият се присъдят разноски в размер на **500лева** –за заплатено адв.възнаграждение .

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОД на МВР, е отговаряла областната дирекция на МВР, а не поделението ѝ (доколкото само то е юридическо лице), Съдът намира, че следва посочените разноски да бъдат присъдени именно на ОД на МВР-Хасково.

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл. 63, ал. 2, т. 2, вр.ал. 4 от ЗАНН, **Наказателно постановление /НП/ №***** от 27.09.2023 година** на ВПД Началник на група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград, в частта с което на **А. Х. К.** с ЕГН ***** от гр.Свиленград, *****, за нарушение на чл.150 от ЗДвП на основание чл.177,ал.1,т.2 от ЗДвП е наложено

административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100лева.**, като **ПРЕДУПРЕЖДАВА** нарушителя **А. Х. К. с ЕГН *******, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на настоящия Съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

ОТМЕНЯ като неправилно и незаконосъобразно **Наказателно постановление /НП/ №***** от 27.09.2023година** на **ВПД Началник на група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград, в частта с което на А. Х. К. с ЕГН ***** от гр.Свиленград, *******, за нарушение на чл.103 от ЗДвП на основание чл.175,ал.1,т.4 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **1 месец** и за нарушение на чл.147,ал.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**.

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР –гр.Хасково със седалище и адрес на управление гр.Хасково,бул. България №85 **ДА ЗАПЛАТИ** на **А. Х. К. с ЕГН ***** от гр.Свиленград, *******, сумата в размер на **500 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение по **АНД №653/2023г.** по описа на РС Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____